Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 117 van 16 september 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat B. VRIJENS**
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 5 december 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 31 oktober 2025, die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 9 december 2025 met refertenummer 134359.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2, oud, van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 7 april 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 15 april 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker wordt op 1 december 2023 in het bezit gesteld van een F-kaart in de hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner van een Belg.

Op 25 maart 2025 wordt de wettelijke samenwoonst stopgezet.

Op 31 oktober 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan verzoeker ter kennis gebracht op 18 november 2025. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:
"BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het

koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: B.
Voorna(a)m(en): I.
Nationaliteit: Ivoorkust
Geboortedatum: (…)
Geboorteplaats: Abobo
Identificatienummer in het Rijksregister: (…)
Verblijvende te: (…)

Reden van de beslissing:
Betrokkene bekwam het verblijfsrecht naar aanleiding van zijn aanvraag gezinshereniging van 24.05.2023 ingediend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Hij werd op 01.12.2023 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als wettelijk samenwonende partner van de Belgische M. A. E. ((…)) met wie hij zich vestigde.
Op 25.03.2025 werd de verklaring van wettelijke samenwoning eenzijdig stopgezet.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 02.09.2025 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 15.09.2025. De volgende stukken werden voorgelegd:
- *Mails advocaat*
- *Rekeninguittreksel betaling Vlaamse Zorgkas*
- *Tewerkstellingsattest*
- *Arbeidsovereenkomsten uitzendarbeid*
- *Loonfiche 01.2024 tot 01.2025 voor (…)*
- *Loonbrieven AGO JOBS 07.2025 tot 10.2025*
- *Loonbrieven ACTIEF INTERIM 06.2025*
- *Rekeninguittreksels storting loon AGO JOBS en ACTIEF INTERIM*
- *Rekeninguittreksels storting werkloosheidsuitkeringen CSC (ACV)*
- *Rekeninguittreksel storting uitkering LCM-ANMC (Landsbond der Christelijke Mutualiteiten)*
- *Attest lidmaatschap CSC*
- *Mail omtrent meldingsfiche huiselijke moeilijkheden PZ Arroleper*
- *Brief domiciliëring AMREF HEALTH AFRICA*
- *DIGISTART Attestation de Suivi*
- *Toelating besturen heftruck*
- *Rijbewijs*
- *Kentekenbewijs*
- *Verzekeringsbewijs*
- *Afspraak Agentschap Integratie en Inburgering*
- *Attest verzekerbaarheid CM*
- *Document jobbonus*
- *Aanslagbiljet aanslagjaar 2025*
- *Verklaring (…)*
- *Tewerkstellingsattest AGO JOBS*

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitsel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden na 20.10.2025 geen nieuwe stukken meer overgemaakt.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 dient het volgende te worden opgemerkt:
Betrokkene voldoet niet aan het geval onder 1°. De verklaring van wettelijke samenwoning met de Belgische referentiepersoon werd geregistreerd op 12.05.2023 te Wervik. Betrokkene diende op basis van dit geregistreerd partnerschap zijn verblijfsaanvraag in. Op 25.03.2025 werd ze eenzijdig stopgezet. Aldus heeft ze geen drie jaar geduurd.
Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.
Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Hij legt slechts een mail van de PZ Arro Ieper voor van

14.10.2025 waaruit blijkt dat de politie op 16.05.2025 is tussengekomen voor "huiselijke moeilijkheden", maar dit bericht bevat geen enkele informatie over welke feiten zich precies hebben afgespeeld, of er strafbare feiten zijn gepleegd, wie dader en wie slachtoffer was, welke vaststellingen de agenten hebben gemaakt. Bovendien moet vastgesteld worden dat betrokkene geen enkel stuk overmaakt waaruit kan blijken dat een objectieve derde zou hebben vastgesteld dat hij slachtoffer zou zijn geweest van intra-familiaal geweld. Betrokkene heeft blijkens de stukken ook geen klacht neergelegd bij de politie, noch heeft hij verwondingen laten vaststellen door een arts. Betrokkene toont aldus met het voorgelegde e-mailbericht niet aan het slachtoffer te zijn of te zijn geweest van een schrijnende situatie in de zin van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.
Hij voldoet bijgevolg aan geen der uitzonderingsregimes voorzien in artikel 42quater, §4 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.
Betrokkene zou op 14.05.2022 in België zijn aangekomen (bijlage 26 van 17.05.2022) nu dus iets minder dan drieënhalf jaar geleden, wat zeker gezien zijn leeftijd (36 jaar) nog een relatief korte termijn is. Hij zou Ivoorkust in januari 2020 hebben verlaten en vroeg in Frankrijk asiel aan, hetgeen hem aldaar geweigerd werd.
Gezien betrokkene zijn herkomstland een zestal jaar geleden verliet en hij er het overgrote deel van zijn leven heeft verbleven, is het niet onredelijk te stellen dat hij nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Ivoriaanse maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Betrokkene diende in België een verzoek tot internationale bescherming in, maar dit verzoek werd op 22.10.2025 geweigerd door het CGVS. Het Commissariaat-Generaal hechtte geen geloof aan de door betrokkene ingeroepen feiten. Zo zou zijn versie van de feiten tegenover het CGVS de versie die hij aanhield tegenover de Franse autoriteiten volledig tegenspreken. Ook de argumenten omtrent zijn beweerde dubbele identiteit waren volgens het CGVS ongeloofwaardig.
Bovendien moet opgemerkt worden dat de huidige beslissing geen verwijderingsbeslissing is. Betrokkene wordt er niet door gedwongen terug naar Ivoorkust te keren. In ieder geval toont het verhaal van betrokkene wél aan dat hij nog op de hoogte is van het politieke reilen en zeilen in zijn herkomstland en van wat er leeft in de Ivoriaanse maatschappij. Het is dan ook niet onredelijk te concluderen dat de mate waarin betrokkene banden heeft met zijn herkomstland zich niet verzet tegen het nemen van de huidige beslissing.
Betrokkene is sedert zijn aankomst in België in 2022 bijna altijd aan het werk geweest, met uitzondering van enkele korte periodes van werkloosheid. Hij heeft bovendien niet nagelaten om zijn vaardigheden aan te scherpen: hij behaalde de nodige toelatingen om een heftruck te besturen en volgde een cursus DIGISTART.

Thans is hij via AGO JOBS tewerkgesteld voor (…) als reiniger. Hij verdient via deze tewerkstelling voldoende om in zijn eigen behoeften te voorzien. Dat betrokkene sedert zijn aankomst in het Rijk steeds moeite heeft gedaan om niet terug te vallen op de staatsfinanciën, is zonder meer een positief element. Er dient echter opgemerkt te worden dat betrokkes huidige tewerkstelling enige vorm van stabiliteit ontbeert. Zoals blijkt uit de voorgelegde contracten voor uitzendarbeid wordt hij thans tewerkgesteld ter vervanging van een andere werknemer. Dat (…) betrokkene thans geen vast contract kan bieden, wordt eveneens bevestigd door de verklaring van het bedrijf. Gelet op de tijdelijke aard van de tewerkstelling van betrokkene en het gebrek aan perspectief op een vast contract, zijn relatief korte verblijfsduur in België, het gebrek aan elementen die wijzen op zijn integratie in de Belgische samenleving op sociaal en cultureel vlak (zie hieronder) en het gebrek aan familiale banden met in België verblijvende personen (infra) volstaat het feit dat betrokkene thans tewerkgesteld is en voldoende inkomsten verkrijgt niet om zijn verblijfsrecht te behouden.
Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Hij legt wel een afspraak met het AGII voor, maar er kan niet blijken dat hij zich reeds zou hebben ingeschreven voor een inburgeringscursus of taallessen. Nochtans is het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven.
Betrokkene legt verder tal van stukken voor die in min of meerdere mate te maken hebben met het naleven van wettelijke verplichtingen of het genieten van voordelen: een rijbewijs, een inschrijving bij een ziekenfonds, een aanslagbiljet, verzekeringsdocumenten, een kentekenbewijs, een brief met betrekking tot de aanvraag van de jobbonus, … Er dient te worden opgemerkt dan van ieder persoon dat zich op het Belgisch grondgebied bevindt wordt verwacht dat hij of zij de wetten en reglementen van ons land naleeft en dat hij de geldende procedures volgt, ongeacht zijn of haar nationaliteit. Zulks vormt dus geen bewijs van

integratie in onze samenleving. Voor zover betrokkene met deze stukken nog wat anders wenst aan te tonen, bevat het dossier daarover geen uiteenzetting.
Verder legt betrokkene een attest van lidmaatschap van het ACV (CSC) voor. Er kan echter niet uit de door hem voorgelegde stukken blijken dat hij ook op een actieve manier deelneemt aan de vakbondswerking of dat hij zich binnen het bedrijf waar hij tewerkgesteld is zou inzetten voor het sociaal overleg binnen de onderneming of op een hoger niveau. Het staat betrokkene uiteraard vrij zich aan te sluiten bij een vakorganisatie, maar dat vormt nog geen bewijs dat hij ook actief deelneemt aan het sociaal overleg.
Daarnaast maakt betrokkene een brief over waaruit blijkt dat hij maandelijks geld doneert aan een organisatie dat zich inzet voor het verlenen van medisch hulp in Afrika. Betrokkene verdient lof voor het feit dat hij financieel bijdraagt om het lot te verbeteren van diegenen die het moeilijk hebben op zijn continent van herkomst, maar zulks heeft geen betrekking op zijn integratieproces in de Belgische samenleving.
Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.
Zoals hierboven reeds werd aangehaald, werd de verklaring van wettelijke samenwoning met de Belgische referentiepersoon stopgezet. Daarmee kwam de relatie tussen betrokkene en zijn Belgische partner definitief ten einde. Betrokkene maakt geen gewag van een nieuwe relatie. Van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België is geen sprake.
Betrokkene staat thans ingeschreven bij een ander persoon. Er kan echter niet blijken dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven met die persoon. Zulks volgt alleszins niet uit het louter feit dat zij ingeschreven staan op hetzelfde adres. Dat kan even goed bij wijze van vriendendienst of om de kosten voor huisvesting en nutsvoorzieningen te delen.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumaan het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 42quater en 62 van de Vreemdelingenwet, van het motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.
Ter adstruering van zijn eerste middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

"1.1.
Dat het voorwerp van onderhavig beroep de beslissing is van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 31 oktober 2025 waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker, dat was toegekend op basis van zijn wettelijke samenwoning met een Belg.

Als motivatie wordt in de bestreden beslissing het feit weergegeven dat de wettelijke samenwoning van verzoeker op 12 mei 2023 werd geregistreerd en deze op 25 maart 2025 eenzijdig werd beëindigd.

Verzoeker zou niet vallen onder een van de uitzonderingssituaties nu de wettelijke samenwoning geen drie jaar zou geduurd hebben, er geen gemeenschappelijke kinderen zijn en er evenmin sprake zou zijn van een schrijnende situatie.

Tenslotte zou er in hoofde van verzoeker geen leeftijdsgebonden of medisch probleem bestaan dat een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan.

Verzoeker zou in mei 2022 in België zijn aangekomen wat gezien zijn leeftijd (36 jaar) een relatief korte periode zijn en zou – gezien het feit dat hij het overgrote deel van zijn leven in Ivoorkust gewoond heeft – nog een zekere mate van voeling moeten hebben met de Ivoriaanse maatschappij.

Verzoeker diende in België een verzoek om internationale bescherming in, wat op 22 oktober 2025 geweigerd werd door het CGVS, wat zou aantonen dat hij nog op de hoogte is van het politieke reilen en zeilen in zijn land van herkomst en wat er leeft in de maatschappij.

Verzoeker zou sinds zijn aankomst in België bijna altijd aan het werk geweest zijn, met enkele korte periodes van werkeloosheid en zou zijn vaardigheden hebben aangescherpt door het volgen van een cursus Digistart en heftruckchauffeur.

Het feit dat verzoeker werkt, zou een positief element zijn, doch zou stabiliteit missen aangezien verzoeker via uitzendarbeid aan het werk is ter vervanging van een andere werknemer.

Gelet op de tijdelijke aard van verzoekers tewerkstelling, het gebrek aan perspectief op een vast contract, zijn relatief korte verblijf in België, het gebrek aan elementen die zouden wijzen op een integratie op sociaal en cultureel vlak en het gebrek aan familiale banden, zou het feit dat verzoeker thans werkt niet volstaan om zijn verblijfsrecht te behouden.

Voorts zouden geen bewijzen voorliggen van het volgen van Nederlandse lessen of inburgeringscursus, terwijl het kennen van de regiotaal en de plaatselijke cultuur en gebruiken broodnodig zou zijn om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven.

Op basis van de voorgelegde stukken zou volgens verweerder geconcludeerd kunnen worden dat de mate van integratie van verzoeker in België niet kan opwegen met die van het land van herkomst en het niet inhumaan zou zijn om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen.

1.2.
Conform artikel 42quater §1, 4° Vw. kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen de vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie, die zelf geen Unieburgers zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, indien het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, of het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd of er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Bovendien moet volgens datzelfde artikel, laatste paragraaf, bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van een familielid van een burger van de Unie, die zelf geen burger van de Unie is, rekening gehouden worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin er binding zijn met het land van herkomst.

Door deze laatste paragraaf aan het desbetreffende artikel toe te voegen, heeft de wetgever duidelijk gemaakt dat het niet de bedoeling is om steeds de facto een einde te stellen aan het verblijfsrecht van het familielid van de Unieburger van zodra de bovenvermelde situatie zich voordoet.

Verweerder laat evenwel na te motiveren waarom de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker zich perse opdringt, temeer daar verweerder dienaangaande over een mogelijkheid beschikt en niet over een dwingende plicht.

Verzoeker heeft immers aangetoond dat hij zich ten volle geïntegreerd heeft, al lange tijd aan het werk is, verschillende opleidingen heeft gevolgd een wagen en rijbewijs heeft, enzovoort… zodat verzoeker een toonbeeld is van integratie en bovendien op geen enkele wijze ten laste is van de staat.

Integendeel, door zijn tewerkstelling draagt verzoeker zijn (financieel) steentje bij aan de samenleving.
Dat verweerder dan ook geenszins afdoende heeft aangetoond waarom het verblijfsrecht van verzoeker per se diende ingetrokken te worden.

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan het verblijfsrecht in te trekken van verzoeker, diende verweerder in casu immers te preciseren waarom de intrekking van het verblijfsrecht van verzoeker absoluut noodzakelijk was, quod non.

"Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige

waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Verweerder heeft dan ook nagelaten grondig te motiveren waarom het absoluut noodzakelijk was het verblijfsrecht van verzoeker in te trekken, hoewel de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 42quater §1, 4° Vw. dit voorziet.

De bestreden beslissing schendt dan ook de artikelen 42quater en 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en dient vernietigd te worden.

1.3.
Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

"Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS, 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet", T.V.V.R. 1993, 67).

1.4.
Dat de bestreden beslissing tevens een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel, waar gesteld wordt dat ……

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op

een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvS, THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS, SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (RvS, VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31)'.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Dat verweerder dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze te werk is gegaan bij de beoordeling van het dossier van verzoeker door enerzijds geen bijkomende stukken op te vragen bij verzoeker, doch anderzijds te beslissen dat geen onderzoek kon gebeuren naar de toepassing van artikel 8 EVRM wegens het gebrek aan stukken.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

1.5.
Dat de bestreden beslissing tevens artikel 42quater §1 Vw. schendt waar bepaald wordt dat bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van een familielid van de burger, rekening moeten gehouden worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin er binding zijn met het land van herkomst.

Verweerder heeft wel bepaalde informatie opgevraagd aan verzoeker, doch maakt een onredelijke beoordeling van de door verzoeker verschafte gegevens.

Voor wat betreft de economische situatie, dient vastgesteld te worden dat verzoeker bewijzen heeft voorgelegd van een bijna doorlopende jarenlange tewerkstelling met enkele korte onderbrekingen wegens werkeloosheid, zodat verzoeker er al meer dan drie jaar in slaagt in zijn eigen onderhoud te voorzien en telkens opnieuw werk vindt.

Desalniettemin beweert verweerder dat verzoekers tewerkstelling enige vorm van stabiliteit ontbeert en zijn huidige tewerkstelling slechts tijdelijk van aard is zonder perspectief op een vast contract.

Dat verweerder evenwel geenszins de huidige economische realiteit buiten beschouwing kan laten, waarbij het als werkzoekende niet evident is om onmiddellijk een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur te bekomen.

Dat verzoeker al jarenlang over een job beschikt, is dan ook zijn persoonlijke verdienste en toont zijn positieve ingesteldheid en motivatie om bij te dragen aan de Belgische economie.

Verzoeker heeft overigens wel degelijk Nederlandse lessen gevolgd, doch vindt de nodige bewijzen hiervan niet terug. Verzoeker was er zich ten tijde van het volgen van deze lessen immers niet bewust van dat hij enkele jaren later de bewijzen hiervan zou moeten voorleggen.

Het feit dat verzoeker al jarenlang werkt in Vlaanderen, is overigens een duidelijke aanwijzing dat verzoeker Nederlands spreekt. Verzoeker is bovendien Franstalig, zodat hij tweetalig is.

Ook de door verzoeker voorgelegde documenten met betrekking tot het volgen van diverse opleidingen, het behalen van een attest heftruckchauffeur, het hebben van een rijbewijs en wagen,… worden door verweerder geenszins op een redelijke en evenredige wijze beoordeeld.

Dat de bestreden beslissing dan ook kennelijk onredelijk en onevenredig is waar zij stelt dat deze elementen geen verder verblijf in België zouden rechtvaardigen.

1.5.
Dat de elementen die overeenkomstig artikel 42quater, §1, laatste lid Vw. in rekening dienen worden gebracht bij de al dan niet beëindiging van het verblijfsrecht, in casu allen ten voordele van verzoeker spreken :

- duur van het verblijf : verzoeker verblijft inmiddels bijna 4 jaar in België en dit steeds legaal en binnen welke periode hij zich volledig heeft geïntegreerd, zoals blijkt uit het feit dat verzoeker goed Nederlands spreekt en onmiddellijk aan het werk is gegaan van zodra hij over documenten beschikte.

- leeftijd : verzoeker is 36 jaar oud, waardoor hij in de mogelijkheid verkeert om nog vele jaren een bijdrage te leveren aan de Belgische economie, iets wat verzoeker thans reeds doet door middel van tewerkstelling van onbeperkte duur

- gezondheidstoestand : verzoeker verkeert in een goede gezondheid, hetgeen aangetoond wordt door het feit dat hij middels tewerkstelling in haar eigen onderhoud voorziet.

- gezins- en economische situatie : verzoeker is reeds lange tijd tewerkgesteld en kan volledig in zijn levensonderhoud voorzien. Hij heeft nooit enige steun van de overheid ontvangen. Verzoeker vormt dan ook in geen enkel opzicht een last voor de Belgische overheid.

- sociale en culturele integratie : verzoeker heeft Nederlandse taallessen gevolgd en spreekt op de werkvloer enkel Nederlands, zodat hij thans reeds goed Nederlands spreekt, naast het Frans dat zijn moedertaal is. Tevens neemt hij op actieve wijze deel aan het sociale en culturele leven in België en beschikt hij over een grote vrienden- en kennissenkring

De economische, sociale en culturele verankering van verzoeker in België kan dan ook niet ontkend worden en zijn van groter belang dan zijn belangen in Ivoorkust.

Verweerder heeft dan ook een manifeste appreciatiefout gemaakt bij zijn motivatie door geen of onvoldoende rekening te willen houden met de economische, sociale en culturele verankering.

Dat de bestreden beslissing deze elementen dan ook niet voldoende in rekening heeft gebracht en de beslissing op een kennelijk onredelijke en onevenredige wijze werd genomen, waardoor tevens artikel 42quater werd geschonden."

3.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van zijn tweede middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

"2.1.
Dat verzoeker reeds bijna 4 jaar in België verblijft, over een tewerkstelling en collega's beschikt en een grote vrienden- en kennissenkring heeft.

Dat volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens ook sociale en zakelijke relaties welke vreemdelingen hebben opgebouwd in België onder artikel 8 EVRM ressorteren (zie in die zin EHRM, 29 april 2002, Pretty/VK, nr. 2346/02, §61, 2002-III; EHRM, 12 september 2012, Nada/Zwitserland, § 151; EHRM, 16 december 2014, Chbihi Loudoudi e.a./België, §123).

Dat het EHRM voorts heeft gesteld dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat ik het kader van

de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, §59).

Dat verzoeker dan ook een eigen privéleven heeft opgebouwd in België, waarvan de bescherming onder artikel 8 EVRM valt.

2.2.
Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.3.
Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een privéleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Aangezien verzoeker reeds bijna 4 jaar legaal in België verblijft, geïntegreerd is, werkt, over collega's en een grote vrienden- en kennissenkring beschikt, kan er dan ook aangenomen worden dat verzoeker een privéleven in België heeft.

2.4.
Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11

juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr; 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Dat verweerder bovendien geen enkel afweging heeft gemaakt wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op het privéleven van verzoeker.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

2.5.
Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het privéleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Aangezien de bestreden beslissingen het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden."

3.3 Gelet op hun onderlinge verknochtheid, worden de middelen samen behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder merkt op, met toepassing van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, dat de wettelijke samenwoonst op basis waarvan verzoeker oorspronkelijk zijn verblijfsrecht heeft verkregen, op 25 maart 2025 eenzijdig werd stopgezet. Verzoeker betwist dit niet. Daarnaast motiveert verweerder waarom in casu geen uitzonderingsgrond uit artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet van toepassing is en aldus verhindert dat het verblijfsrecht van verzoeker kan worden beëindigd. Ten slotte motiveert verweerder ook omtrent de humanitaire elementen aanwezig in verzoekers dossier en zet uiteen waarom deze evenmin verhinderen dat de bestreden beslissing wordt genomen.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet in casu worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[…]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[…]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

[…]

§4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;
4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet."

Te dezen wordt toepassing gemaakt van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde heeft hierbij rekening gehouden met de in artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet genoemde humanitaire elementen en heeft tevens onderzocht of verzoeker het verblijfsrecht kan behouden, gelet op het gestelde in artikel 42quater, §4, eerste lid, 1° tot 4° van de Vreemdelingenwet. Voor wat betreft de toepassing van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat deze bepaling concreet voorziet dat een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van een derdelands familielid van een burger van de Unie binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf indien: *"4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer"*.

Verweerder motiveert dienaangaande:

"*Betrokkene bekwam het verblijfsrecht naar aanleiding van zijn aanvraag gezinshereniging van 24.05.2023 ingediend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Hij werd op 01.12.2023 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als wettelijk samenwonende partner van de Belgische M. A. E. ((…)) met wie hij zich vestigde.*
Op 25.03.2025 werd de verklaring van wettelijke samenwoning eenzijdig stopgezet."

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker als derdelander zijn recht op verblijf erkend zag als wettelijke partner van een Belgische onderdaan. Verzoeker betwist niet dat de wettelijke samenwoonst met zijn Belgische partner inmiddels is beëindigd. Het staat niet ter discussie dat verweerder in dat geval toepassing kan maken van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, hetgeen bepaalt dat binnen de vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van de derdelands familieleden van een Unieburger wanneer het geregistreerd partnerschap dat tussen hen werd aangegaan, wordt beëindigd.

Verzoeker betoogt dat verweerder nalaat te motiveren waarom de beëindiging van zijn verblijfsrecht zich in casu persé opdringt. Hij wijst daarbij op de humanitaire elementen die zijn situatie kenmerken: zijn tewerkstelling; zijn integratie; het feit dat hij een rijbewijs en een eigen wagen heeft en verschillende opleidingen heeft gevolgd.

Artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet legt verweerder de verplichting op om rekening te houden met de volgende elementen: de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Er worden echter geen precieze criteria aangeduid aan de hand waarvan wordt bepaald dat deze of gene situatie moet leiden tot een behoud van het verblijfsrecht. Er is evenmin bepaald dat deze of gene elementen, die van humanitaire aard zijn, verweerder op absolute wijze zouden verhinderen om een beëindigingsbeslissing te treffen. Verweerder beschikt dan ook over een ruime appreciatiebevoegdheid waarbij hij kan oordelen dat de humanitaire elementen niet voldoende gewichtig zijn om te verantwoorden dat het verblijfsrecht alsnog behouden blijft.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening hield met de humanitaire elementen eigen aan verzoekers situatie:

"*Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.*
Betrokkene zou op 14.05.2022 in België zijn aangekomen (bijlage 26 van 17.05.2022) nu dus iets minder dan drieënhalf jaar geleden, wat zeker gezien zijn leeftijd (36 jaar) nog een relatief korte termijn is. Hij zou Ivoorkust in januari 2020 hebben verlaten en vroeg in Frankrijk asiel aan, hetgeen hem aldaar geweigerd werd.
Gezien betrokkene zijn herkomstland een zestal jaar geleden verliet en hij er het overgrote deel van zijn leven heeft verbleven, is het niet onredelijk te stellen dat hij nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Ivoriaanse maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Betrokkene diende in België een verzoek tot internationale bescherming in, maar dit verzoek werd op 22.10.2025 geweigerd door het CGVS. Het Commissariaat-Generaal hechtte geen geloof aan de door betrokkene ingeroepen feiten. Zo zou zijn versie van de feiten tegenover het CGVS de versie die hij aanhield tegenover de Franse autoriteiten volledig tegenspreken. Ook de argumenten omtrent zijn beweerde dubbele identiteit waren volgens het CGVS ongeloofwaardig.
Bovendien moet opgemerkt worden dat de huidige beslissing geen verwijderingsbeslissing is. Betrokkene wordt er niet door gedwongen terug naar Ivoorkust te keren. In ieder geval toont het verhaal van betrokkene wél aan dat hij nog op de hoogte is van het politieke reilen en zeilen in zijn herkomstland en van wat er leeft in de Ivoriaanse maatschappij. Het is dan ook niet onredelijk te concluderen dat de mate waarin betrokkene banden heeft met zijn herkomstland zich niet verzet tegen het nemen van de huidige beslissing.
Betrokkene is sedert zijn aankomst in België in 2022 bijna altijd aan het werk geweest, met uitzondering van enkele korte periodes van werkloosheid. Hij heeft bovendien niet nagelaten om zijn vaardigheden aan te scherpen: hij behaalde de nodige toelatingen om een heftruck te besturen en volgde een cursus DIGISTART.

Thans is hij via AGO JOBS tewerkgesteld voor (…) als reiniger. Hij verdient via deze tewerkstelling voldoende om in zijn eigen behoeften te voorzien. Dat betrokkene sedert zijn aankomst in het Rijk steeds moeite heeft gedaan om niet terug te vallen op de staatsfinanciën, is zonder meer een positief element. Er dient echter opgemerkt te worden dat betrokkes huidige tewerkstelling enige vorm van stabiliteit ontbeert. Zoals blijkt uit de voorgelegde contracten voor uitzendarbeid wordt hij thans tewerkgesteld ter vervanging van een andere werknemer. Dat (…) betrokkene thans geen vast contract kan bieden, wordt eveneens bevestigd door de verklaring van het bedrijf. Gelet op de tijdelijke aard van de tewerkstelling van betrokkene en het gebrek aan perspectief op een vast contract, zijn relatief korte verblijfsduur in België, het gebrek aan elementen die wijzen op zijn integratie in de Belgische samenleving op sociaal en cultureel vlak (zie hieronder) en het gebrek aan familiale banden met in België verblijvende personen (infra) volstaat het feit dat betrokkene thans tewerkgesteld is en voldoende inkomsten verkrijgt niet om zijn verblijfsrecht te behouden.
Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Hij legt wel een afspraak met het AGII voor, maar er kan niet blijken dat hij zich reeds zou hebben ingeschreven voor een inburgeringscursus of taallessen. Nochtans is het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven.
Betrokkene legt verder tal van stukken voor die in min of meerdere mate te maken hebben met het naleven van wettelijke verplichtingen of het genieten van voordelen: een rijbewijs, een inschrijving bij een ziekenfonds, een aanslagbiljet, verzekeringsdocumenten, een kentekenbewijs, een brief met betrekking tot de aanvraag van de jobbonus, … Er dient te worden opgemerkt dan van ieder persoon dat zich op het Belgisch grondgebied bevindt wordt verwacht dat hij of zij de wetten en reglementen van ons land naleeft en dat hij de geldende procedures volgt, ongeacht zijn of haar nationaliteit. Zulks vormt dus geen bewijs van integratie in onze samenleving. Voor zover betrokkene met deze stukken nog wat anders wenst aan te tonen, bevat het dossier daarover geen uiteenzetting.
Verder legt betrokkene een attest van lidmaatschap van het ACV (CSC) voor. Er kan echter niet uit de door hem voorgelegde stukken blijken dat hij ook op een actieve manier deelneemt aan de vakbondswerking of dat hij zich binnen het bedrijf waar hij tewerkgesteld is zou inzetten voor het sociaal overleg binnen de onderneming of op een hoger niveau. Het staat betrokkene uiteraard vrij zich aan te sluiten bij een vakorganisatie, maar dat vormt nog geen bewijs dat hij ook actief deelneemt aan het sociaal overleg.
Daarnaast maakt betrokkene een brief over waaruit blijkt dat hij maandelijks geld doneert aan een organisatie dat zich inzet voor het verlenen van medisch hulp in Afrika. Betrokkene verdient lof voor het feit dat hij financieel bijdraagt om het lot te verbeteren van diegenen die het moeilijk hebben op zijn continent van herkomst, maar zulks heeft geen betrekking op zijn integratieproces in de Belgische samenleving.

Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.
Zoals hierboven reeds werd aangehaald, werd de verklaring van wettelijke samenwoning met de Belgische referentiepersoon stopgezet. Daarmee kwam de relatie tussen betrokkene en zijn Belgische partner definitief ten einde. Betrokkene maakt geen gewag van een nieuwe relatie. Van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België is geen sprake.
Betrokkene staat thans ingeschreven bij een ander persoon. Er kan echter niet blijken dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven met die persoon. Zulks volgt alleszins niet uit het louter feit dat zij ingeschreven staan op hetzelfde adres. Dat kan even goed bij wijze van vriendendienst of om de kosten voor huisvesting en nutsvoorzieningen te delen."

Verzoeker maakt geen gewag van elementen die de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing buiten beschouwing zou hebben gelaten. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker een andere beoordeling van de door hem aangereikte elementen voorschrijft. Overeenkomstig artikel 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet kan de gemachtigde binnen de vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van een Belg die zelf geen Unieburger zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van een Belg wanneer het geregistreerd partnerschap dat tussen betrokkenen werd afgesloten, beëindigd is. Het behoort tot de discretionaire beoordelingsvrijheid van de verweerder om van deze mogelijkheid al dan niet gebruik te maken. Verweerder behoeft dan ook niet te motiveren waarom het beëindigen van het verblijfsrecht "*absoluut noodzakelijk"* is, wanneer blijkt dat aan de wettelijke voorwaarden is voldaan. Het gegeven dat iemand humanitaire elementen aanduidt, verhindert op zich niet dat verweerder van deze discretionaire beoordelingsvrijheid gebruik kan maken om het verblijfsrecht te beëindigen.

In de mate dat verzoeker verwijst naar zijn verblijf in België gedurende bijna vier jaar, zijn vermeende integratie, zijn kennis van de Nederlandse en de Franse taal, het feit dat hij een rijbewijs en een eigen wagen heeft, dat hij verschillende (beroeps)opleidingen heeft gevolgd, het feit dat hij bijdraagt aan de samenleving via zijn tewerkstelling; hieruit blijkt dat hij een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak maakt dan die van de bevoegde overheid. Het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, wat echter niet tot zijn bevoegdheid als annulatierechter behoort. Verzoeker gaat niet concreet in op de ter zake geboden motieven, waarin in tegenstelling tot hetgeen hij betoogt, wel degelijk op geïndividualiseerde wijze wordt toegelicht waarom de humanitaire elementen in casu het behoud van zijn verblijfsrecht niet kunnen rechtvaardigen. Het algemene betoog van verzoeker dat zijn economische, sociale en culturele verankering in België niet kan worden ontkend, laat niet toe te besluiten dat verweerder op grond van onjuiste gegevens of een onzorgvuldige beoordeling tot de vaststelling is gekomen dat er geen humanitaire elementen aanwezig zijn die het nemen van de bestreden beslissing kunnen verhinderen.

Verzoeker meent dat verweerder op onredelijke wijze motiveert dat zijn tewerkstelling enige vorm van stabiliteit zou ontberen omdat zijn huidige tewerkstelling slechts van tijdelijke aard is. Verzoeker wijst erop dat het als werkzoekende niet evident is om onmiddellijk een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur te bemachtigen. Daarnaast is hij tijdens zijn verblijf in België steeds quasi doorlopend tewerkgesteld geweest. Blijkens de bestreden beslissing heeft verweerder rekening gehouden met het arbeidsverleden van verzoeker. Verweerder stelt zelf vast dat verzoeker sinds zijn aankomst in België bijna altijd aan het werk is geweest, met uitzondering van enkele korte periodes van werkloosheid. Ook heeft verzoeker zijn vaardigheden in België verder aangescherpt door verschillende cursussen te volgen en kwalificaties te bekomen. Verweerder erkent dat verzoeker voldoende inkomen uit arbeid vergaart om in zijn eigen levensbehoeften te voorzien. Dit neemt echter niet weg dat zijn huidige tewerkstelling als reiniger niet de nodige stabiliteit kent aangezien het een tewerkstelling van bepaalde duur betreft. Verzoeker vervangt immers een andere werknemer en maakt bij zijn huidige werkgever momenteel geen kans op een arbeidscontract van onbepaalde duur. Verzoeker ontkent dit niet. Verweerder concludeert dat gezien de tijdelijkheid van het huidige arbeidscontract, het gebrek aan perspectief op een arbeidscontract van onbepaalde duur, de relatief korte verblijfsduur van verzoeker in België, het gebrek aan elementen die wijzen op enige integratie op sociaal en cultureel vlak en het gebrek aan familiebanden in België, de tewerkstelling van verzoeker op zich niet volstaat om zijn verblijfsrecht te kunnen behouden. De Raad acht deze motieven niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig.

Verder stelt verweerder in de bestreden beslissing ook vast dat verzoeker geen enkel bewijs betreffende zijn sociale en/of culturele integratie in België voorlegt. Verzoeker legt geen bewijs voor waaruit blijkt dat hij de verplichte lessen Nederlands en de inburgeringscursus heeft gevolgd. Verzoeker brengt hiertegen in dat hij wel degelijk Nederlandse lessen heeft gevolgd doch hiervan de nodige bewijzen niet terugvindt. Volgens verzoeker toont het feit dat hij al jarenlang in Vlaanderen werkt en op de werkvloer enkel Nederlands spreekt voldoende aan dat hij de Nederlandse taal machtig is. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker geen concrete bewijzen aanbrengt die het motief van de bestreden beslissing kunnen ontkrachten. Zijn betoog blijft

beperkt tot enkele blote beweringen, die geen afbreuk doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker nog op algemene wijze betoogt dat verweerder onzorgvuldig te werk is gegaan door geen bijkomende stukken op te vragen, kan hij niet worden gevolgd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder bij een schrijven van 2 september 2025 verzoeker heeft verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon worden getoetst of hij al dan niet zijn verblijfsrecht verder zou kunnen blijven uitoefenen. Dit wordt ondersteund door de gegevens van het administratief dossier. Verzoeker is hierop ingegaan en heeft de volgende documenten aan verweerder overgemaakt:

"- *Mails advocaat*
- *Rekeninguittreksel betaling Vlaamse Zorgkas*
- *Tewerkstellingsattest*
- *Arbeidsovereenkomsten uitzendarbeid*
- *Loonfiche 01.2024 tot 01.2025 voor (…)*
- *Loonbrieven AGO JOBS 07.2025 tot 10.2025*
- *Loonbrieven ACTIEF INTERIM 06.2025*
- *Rekeninguittreksels storting loon AGO JOBS en ACTIEF INTERIM*
- *Rekeninguittreksels storting werkloosheidsuitkeringen CSC (ACV)*
- *Rekeninguittreksel storting uitkering LCM-ANMC (Landsbond der Christelijke Mutualiteiten)*
- *Attest lidmaatschap CSC*
- *Mail omtrent meldingsfiche huiselijke moeilijkheden PZ Arroleper*
- *Brief domiciliëring AMREF HEALTH AFRICA*
- *DIGISTART Attestation de Suivi*
- *Toelating besturen heftruck*
- *Rijbewijs*
- *Kentekenbewijs*
- *Verzekeringsbewijs*
- *Afspraak Agentschap Integratie en Inburgering*
- *Attest verzekerbaarheid CM*
- *Document jobbonus*
- *Aanslagbiljet aanslagjaar 2025*
- *Verklaring (…)*
- *Tewerkstellingsattest AGO JOBS".*

Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden als zou verweerder hem niet hebben gevraagd om concrete documenten betreffende zijn individuele situatie aan te brengen, zodat kon worden beoordeeld of hij ondanks de stopzetting van de wettelijke samenwoonst alsnog zijn verblijfsrecht in België kon behouden.

Verzoeker toont niet aan dat verweerder, gelet op de concrete en hierboven geciteerde motieven, elke redelijkheid te buiten ging door te oordelen dat de aanwezige humanitaire elementen het beëindigen van zijn verblijfsrecht niet in de weg staan. Een schending van de aangehaalde algemene beginselen in het licht van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet is niet bewezen.

Artikel 8 van het EVRM, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert, bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."
Waar verzoeker gewag maakt van een privéleven in België, merkt de Raad op dat het begrip 'privéleven' niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie.

In dit kader dient erop te worden gewezen dat verzoeker in de eerste plaats concreet aannemelijk moet maken dat zijn in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. Hij voert aan dat hij al enkele jaren in België verblijft, een tewerkstelling heeft en in België sociale banden heeft ontwikkeld. De Raad stelt echter vast dat verzoeker nergens meer duidelijkheid verschaft

omtrent het privéleven dat hij in België zou hebben opgebouwd. Verweerder bepaalt in de bestreden beslissing dat niet blijkt dat verzoeker de verplichte inburgeringscursus en lessen Nederlands heeft gevolgd. Verzoeker is verder ook ingeschreven bij een vakbond, doch er blijkt niet dat hij ook actief deelneemt aan diverse vakbondsactiviteiten binnen zijn bedrijf of zich engageert voor zijn collega's, in het kader van het sociaal overleg binnen zijn bedrijf. De brief waaruit blijkt dat verzoeker geld doneert aan een organisatie die zich inzet voor het verlenen van medische hulp in Afrika, heeft geen betrekking op zijn integratieproces in België. Verzoeker legt verder geen concreet bewijs voor waaruit blijkt dat hij bepaalde sociale banden in België heeft opgebouwd die een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van zijn sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd. Het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in België wordt niet aangetoond. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat waardoor verzoeker zich niet dienstig op de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan beroepen.

Een schending van artikel 8 is niet bewezen.

De middelen zijn dan ook ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken op zestien september tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	N. MOONEN